

Galeb

© Mladinska revija Galeb, št. 10 2002
Zadruga Novi matajur

Napisal: Franjo Frančič
Narisala: Mojca Cerjak

O zajčku, ki je sanjal oblake

– Hočem zlato ribico, hočem kitaro, hočem kučka, hočem klavir, hočem flavto, hočem opico!
je tulila mala navihanka Nina.

Očka in mamica sta bila že obupana od njenih večjih zahtev, a kaj ko sta jo imela takooo,
takooo silno rada.

– Pa v glasbeno šolo boš šla? sta previdno spraševala.

– O to pa neee! je sledil odgovor.

– Pa za živalice boš skrbela? sta spet vprašala starša.

– O to pa jaaa, je rekla deklica in odšla do vegastega dvorišča pred betonskimi gnezdi.

Saj, po pravici povedano, otrokom v betonskem naselju ni bilo prav nič lahko. Komaj da je bilo
kaj dreves in rož, komaj kaj zelene travice in parkov z igrali.

In tako je mala navihanka dobila zlate ribice.

In tako je dobila tudi tropske želve in celo malega zajčka.

Kupili so ji kitaro, a po mesecu dni se je že naveličala igrati.

Na zlate ribice in želve je kaj kmalu pozabila. Za vodne živali je skrbela mami.

– To ni prav, mala moja, jo je opozorila.

– Ja, saj bom, saj bom menjala vodo, se je izgovarjala.

Za zajčka se je zanimala malo več časa, toliko, da se je hvalila z njim pred sošolci in prijatelji.

Potem pa je zanj skrbel očka.

– To ni prav, mala moja, ji je govoril.

– Ah oči, toliko dela imam za šolo, se je izgovarjala.

Mali zajec pa je sameval v kletki. Zvečer, ko je s težavo zaspal, je sanjal oblake, veliko modro
nebo in brezštevilne belih oblakov. Sanjal je o svobodi, o mehki travi in drugih zajčkih. Sanjal je o
begu... Bil je tako sam, da je kljub hrani prišel hirati. In odnesti so ga morali k veterinarju.

– Hm, joj in hm, veste kako, malo preveč hrane in premalo gibanja.

Torej, na mestu moramo priznati, da mali nagajivki Nini ni bilo vseeno, da je zajček zbolel. O ne,
bila je skupaj s starši pri veterinarju.

– Mami, oči, obljubim, da bom od zdaj naprej lepo skrbela za zajčka. Kupila mu bom ovratnico
in ga vodila na sprehode.

Starša sta samo kimala.

Tisto noč pa se je zajček nekako zmuznil ven. Odpravil se je na balkon, in štrbunk in bum je padel
po tlebu na posušeno travo.

O kako lepo so svetili kresovi zvezd na nebu.

O kako lepo so potovali temni oblaki.

O kako lepo je bilo steči med bloki.

Zajček je tekal in tekal, dokler ni utrujen zaspal pod klopco. Zjutraj pa... o, ti groza! avtomobili,
hrup, strah!

Nina pa... jokala je kot toča.

– Jaz sem kriva, samo jaz, zajček je zbežal, ker sem tako slabo skrbela zanj, se ni mogla potolačiti.
No, zajček je bil tako prestrašen, da se je bal premakniti iz svojega skrivališča, in šele policaj Bine
ga je našel proti vročemu poldnevu. Na srečo je na ovratnici pisalo: zajec od Nine.

Še sreča, da nagajivo Nino poznajo skorajda vsi.

Nepopisno veselje je bilo, ko je policaj Bine prinesel Nini zajčka nazaj.

In od takrat je Nina prav vsak dan vodila svojega zajčka na sprehod. Na petkrat večjo kletko pa
mu je narisala nebo in nešteto belih oblakov. Ker to je bil pač zajček, ki je vsako noč sanjal oblake.

